

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Dorota Grochecka

przy udziale A. M. z (...) Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 03.08.2015 r. sprawy:

R. B., syna T. i E.,

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(…) G., będąc przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu w okresie od 20 lutego 2012 r. do 20 stycznia 2014 r. z wykorzystaniem takiej samej sposobności wbrew art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 51 poz. 307) pobrał i nie wpłacił w G., przy ul. (...) w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który pobrano zaliczki, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za miesiące styczeń – grudzień 2012 r. i styczeń – grudzień 2013 r., czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie łącznej 10.973 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.;

II. w miejscu i okolicznościach jak w zarzucie I, zajmując się sprawami gospodarczymi Spółki, działając w krótkich odstępach czasu w okresie od 25 lutego 2013 r. do 25 lipca 2014 r. z wykorzystaniem takiej samej sposobności uporczywie nie wpłacał w G. przy ul. (...) w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który pobrano podatek, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 37.035 zł wynikającego ze złożonych deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za miesiące styczeń – grudzień 2012 r., luty – czerwiec 2014 r., czym naruszył art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.;

III. w miejscu i okolicznościach jak w zarzucie I, zajmując się sprawami gospodarczymi Spółki, wbrew art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity z 2011 r. Dz. U. Nr 74 poz. 397 ze zm.) uporczywie nie wpłacał w G. przy ul. (...) w terminie do 31 marca 2014 r. na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku dochodowego od osób prawnych wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2013 r. (CIT – 8) w kwocie 2.697 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

I. oskarżonego R. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. i za to na

podstawie art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. oraz uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. i za to na przy zastosowaniu art. 50 § 1 k. k. s. na podstawie art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. i art. 48 § 1 i 4 k. k. s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 4.000 (czterech tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 163 k. k. s. w zw. z art. 24 § 1 k. k. s. za karę grzywny orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie I. sentencji wyroku czyni w całości odpowiedzialnym posiłkowo (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) G.;

IV. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. w zw. z art. 125 § 1 k. k. s. zwalnia oskarżonego i (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.

Sygn. akt II K 688/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. B. od 1 czerwca 1992 r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., przy czym od 29 listopada 2010 r. był jedynym członkiem zarządu rzeczzonego podmiotu. W związku z tym oskarżony zajmował się sprawami gospodarczymi tej spółki oraz był przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych. Siedziba spółki znajdowała się przy ulicy (...), (...)-(...) G.. Pomimo tego, iż spółka prowadziła działalność gospodarczą od 21 grudnia 1990 r. nie została ujawniona w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Oskarżony R. B. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) G., będąc przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu w okresie od 20 lutego 2012 r. do 20 stycznia 2014 r. z wykorzystaniem takiej samej sposobności wbrew art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 51 poz. 307) pobrał i nie wpłacił w G., przy ul. (...) w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który pobrano zaliczki, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za miesiące styczeń – grudzień 2012 r. i styczeń – grudzień 2013 r., czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie łącznej 10.973 zł.

W podanym wyżej miejscu i okolicznościach, oskarżony R. B., zajmując się sprawami gospodarczymi spółki, działając w krótkich odstępach czasu w okresie od 25 lutego 2013 r. do 25 lipca 2014 r. z wykorzystaniem takiej samej sposobności uporczywie nie wpłacał w G. przy ul. (...) w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który pobrano podatek, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 37.035 zł wynikającego ze złożonych deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za miesiące styczeń – grudzień 2012 r., luty – czerwiec 2014 r., czym naruszył art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.).

W podanym wyżej miejscu i okolicznościach, oskarżony R. B., zajmując się sprawami gospodarczymi spółki, wbrew art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity z 2011 r. Dz. U. Nr 74 poz. 397 ze zm.) uporczywie nie wpłacał w G. przy ul. (...) w terminie do 31 marca 2014 r. na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku dochodowego od osób prawnych wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2013 r. (CIT – 8) w kwocie 2.697 zł.

Dowód: zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 01 lipca 2013 r. – k. 1, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych – k. 2, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 18 września 2014 r. – k. 3, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych – k. 4, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 12 września 2014 r. – k. 5, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 30 września 2013 r. – k. 6, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 04 maja 2014 r. – k. 7, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 23 października 2014 r. – k. 8, lista zaległości podatnika z dnia 11 lutego 2015 r. – k. 9-13; pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. z dnia 13 czerwca 2013 r. – k. 32, pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. z dnia 23 listopada 2012 r. wraz z załącznikami – k. 33-49, informacje o zaległościach podatkowych – k. 50-106, deklaracja dla podatku od towarów i usług za luty 2013 r. – k. 138-140, deklaracja dla podatku od towarów i usług za styczeń 2013 r. – k. 141-143, deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2012– k. 144-148, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych – k. 149

W okresie od 2015 r. do dnia sporządzenia aktu oskarżenia, spółka nie dokonała żadnych wpłat na poczet zaległych podatków.

Dowód: lista zaległości podatnika z dnia 01 czerwca 2015 r. – k. 150-155

Spółka nie zwracała się do (...) Urzędu Skarbowego w G. o udzielenie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatku objętego zarzutami aktu oskarżenia.

Dowód: wydruk wiadomości e-mail z dnia 27 maja 2015 r. – k. 136

Oskarżony R. B., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał, iż spółka nie wpłaciła objętych zarzutami podatków z uwagi na brak wystarczających środków. Wskazał, iż dokonywane wpłaty są zaliczane na wcześniejsze zaległości. Odnośnie niewpłacenia w terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za lata 2012-2013, zobowiązał się uregulować ten podatek w terminie od 15 maja 2015 r. do końca lipca 2015 r.

wyjaśnienia oskarżonego R. B. – k. 24 - 26

R. B. ma wykształcenie wyższe. Oskarżony jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. R. B. nie pobierał wynagrodzenia z tytułu sprawowania funkcji członka zarządu przedmiotowej spółki. Oskarżony prowadził również własną działalność gospodarczą z dochodem wynoszącym średnio 2500 zł.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 24-25

Oskarżony R. B. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 1436/13 za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s., wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. oraz wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

Dowód: kopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygnatura akt II K 1436/13 – k. 31-32, informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16 czerwca 2015 r. – k. 166-167

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym przede wszystkim w postaci zgromadzonych dokumentów, a także wyjaśnień oskarżonego.

Część tych dokumentów – zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 01 lipca 2013 r. – k. 1, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych – k. 2, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 18 września 2014 r. – k. 3, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych

– k. 4, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 12 września 2014 r. – k. 5, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 30 września 2013 r. – k. 6, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 04 maja 2014 r. – k. 7, zawiadomienie karno-skarbowe z dnia 23 października 2014 r. – k. 8, lista zaległości podatnika z dnia 11 lutego 2015 r. – k. 9-13; pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. z dnia 13 czerwca 2013 r. – k. 32, pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. z dnia 23 listopada 2012 r. wraz z załącznikami – k. 33-49, informacje o zaległościach podatkowych – k. 50-106, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych – k. 149, lista zaległości podatnika z dnia 01 czerwca 2015 r. – k. 150-155, informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16 czerwca 2015 r. – k. 166-167 – to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Za wiarygodne w całości uznano również zebrane w aktach sprawy dokumenty prywatne – deklaracja dla podatku od towarów i usług za luty 2013 r. – k. 138-140, deklaracja dla podatku od towarów i usług za styczeń 2013 r. – k. 141-143, deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2012 – k. 144-148. Z dokumentów tych wynika, że osoba, która się na nich podpisała złożyła oświadczenia określonej treści. Nie budzi przy tym wątpliwości rzetelność i autentyczność tych dokumentów oraz treść w nich zawarta. Nadto nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Na przymiot wiarygodności zasługiwał również wydruk wiadomości e-mail z dnia 27 maja 2015 r. – k. 136. Dokument ten został sporządzony w związku z toczącym się dochodzeniem. Treść w nim zawarta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nie budziła ona również wątpliwości Sądu.

Na uwzględnienie w całości zasługiwał również dokument w postaci kopii odpisu wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygnatura akt II K 1436/13 – k. 31-32. Kserokopia stanowi wierne odzwierciedlenie odpisu orzeczenia. Nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron. Stanowi ona zatem potwierdzenie treści w niej wskazanych.

W całości na uwzględnienie zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego R. B.. Materiał dowodowy zgromadzony w toku przedmiotowej sprawy zasadniczo nie dał podstaw do zakwestionowania twierdzeń oskarżonego. Zobowiązanie oskarżonego w przedmiocie uregulowania niektórych zaległości podatkowych pozostało jednak bez pokrycia w działaniach spółki, albowiem z treści materiału dowodowego wynika, iż na dzień sporządzenia aktu oskarżenia nie dokonano żadnych wpłat na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2012 i 2013.

W tym stanie rzeczy uznano, że R. B. dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. Rozważania w przedmiocie czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach 2. i 3. aktu oskarżenia zostaną natomiast omówione w dalszej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 77 § 1 k. k. s. karze podlega płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. W wypadku, gdy kwota niewpłaconego podatku jest mniej wartości, sprawca odpowiada za typ uprzywilejowany, stypizowany w art. 77 § 2 k. k. s. Zgodnie z art. 53 § 14 k. k. s., małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Podmiotami czynu zabronionego są płatnik oraz inkasent. Zgodnie z art. 53 § 30 k. k. s. i zawartym tam odesłaniem do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749, z późn. zm.), płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej zobowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do trzech czynności: obliczenia podatku, jego pobrania od podatnika oraz wpłacenia we właściwym terminie organowi podatkowemu (art. 8 Ordynacji podatkowej). Przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k. k. s. ma zatem charakter indywidualny.

Niemniej jednak, popełnienie tego czynu zabronionego przez osobę nieposiadającą statusu płatnika może nastąpić w warunkach art. 9 § 3 k. k. s. Chodzi więc o taką osobę, która zajmuje się sprawami gospodarczymi (w tym finansowymi) płatnika na podstawie przepisu prawa, decyzji organu, umowy lub faktycznego wykonywania.

W orzecznictwie zwrócono uwagę, iż skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) kierownikowi innej komórki organizacyjnej firmy, to prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 106).

Znamię czasownikowe "nie wpłaca" oznacza zaniechanie uiszczenia organowi podatkowemu pobranego podatku. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193). W judykaturze wyrażany jest pogląd, że podatek jest pobrany wówczas, gdy dokonano jego potrącenia, tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12). Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach akcentował, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996, z. 4, poz. 68). Słusznie przyjmuje się bowiem, że środki pieniężne nie należą do płatnika, należą do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać podatek i wpłacić go na rachunek organu.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – co do zasady, do obowiązków płatnika należy przekazywanie, kwoty pobranych zaliczek na podatek w terminie do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż oskarżony – będąc jedynym członkiem zarządu przedmiotowej spółki, zajmując się jej sprawami gospodarczymi oraz będąc przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu w okresie od 20 lutego 2012 r. do 20 stycznia 2014 r. z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew art. 38 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 51 poz. 307) pobrał i nie wpłacił w G., przy ul. (...) w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który pobrano zaliczki, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za miesiące styczeń – grudzień 2012 r. i styczeń – grudzień 2013 r., czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie łącznej 10.973 zł.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 6 § 2 k. k. s., dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstępek czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Niewpłacanie przez oskarżonego pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych następowało w krótkich, miesięcznych (co do zasady) odstępach czasu, z wykorzystaniem, w przypadku każdego z zachowań, takiej samej sposobności. Oskarżony za każdym razem po potrąceniu z wypłacanych wynagrodzeń zaliczek na podatek dochodowy nie wpłacał ich na konto (...) Urzędu Skarbowego w G.. Dokonując subsumcji przypisanego oskarżonemu czynu pod przepisy prawa, należało także mieć na względzie, iż czyn ten dotyczył niejako wielu zachowań, polegających na zaniechaniu terminowego odprowadzenia pobranych zaliczek od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń za kolejne, poszczególne miesiące w okresie od stycznia do grudnia 2012 r. oraz od

stycznia do grudnia 2013 r. W związku z ustalonym stanem faktycznym, uznać należało, iż zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony.

Kwota łączna uszczuplonej należności publicznoprawnej w wysokości 10.973,00 złotych mieści się w granicach zakreślonych przez art. 53 § 14 k. k. s., nie przekraczając dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym w chwili popełnienia zarzucanego czynu, jednocześnie przewyższa zaś ustawowy próg rozgraniczający wykroczenia i przestępstwa skarbowe, który zgodnie z art. 53 § 3 k. k. s. wynosi pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, iż w powyższym zakresie sprawstwo oskarżonego nie budziło wątpliwości. Oskarżony działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem sprawując funkcję prezesa zarządu rzeczony spółki, zajmował się jej sprawami gospodarczymi oraz był przedstawicielem płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych. Miał przy tym pełną świadomość konieczności wpłacenia pobranych zaliczek, jak i ustawowych terminów, w których należy dokonać wpłaty. Podpis oskarżonego znajduje się bowiem pod deklaracją za rok 2012, która została skierowana do (...) Urzędu Skarbowego w G.. W toku składanych wyjaśnień R. B. przyznał, iż spółka nie wpłaciła przedmiotowych należności, wskazując jednocześnie, iż było to spowodowane brakiem wystarczających środków pieniężnych. Podana okoliczność nie zwalnia jednak od odpowiedzialności karnej.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogło budzić wątpliwości, iż w odniesieniu do omawianego przestępstwa skarbowego, wina oskarżonego nie była znaczna. Jakkolwiek negatywnie należy ocenić kredytowanie się pieniędzmi własnych pracowników oraz Skarbu Państwa, to przeznaczenie tych kwot na uzasadniony ekonomiczny cel - zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, uznać należy za okoliczność umniejszającą winę.

Stopień społecznej szkodliwości czynu podlega ocenie przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 53 § 7 k. k. s. W ocenie Sądu, społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była średnia. Funkcją deliktu karnoskarbowego z art. 77 k. k. s. jest ochrona mienia Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Jakkolwiek nie było wątpliwości, że waga naruszonego obowiązku jest duża, albowiem decyzja o niewpłaceniu zaliczek podejmowana była świadomie, to podkreślenia wymaga, iż łączna kwota tych należności (10.973,00 zł) była relatywnie niewysoka – stanowiła ona małą wartość w rozumieniu art. 53 § 14 k. k. s. Należało mieć jednak na względzie, iż powyższa kwota stanowiła uszczuploną należność publicznoprawną.

Nie było zatem wątpliwości ani co do tego, że oskarżony wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu wymienione we wspomnianym przepisie, zawierającym opis tego przestępstwa, jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania go za sprawcę przestępstwa skarbowego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2005 r., V KK 435/2004, LexisNexis nr (...)).

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się w pierwszej kolejności dyrektywami z art. 12 § 1 i 2 k. k. s. oraz art. 13 § 1 k. k. s. Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Okolicznością obciążającą było działanie w zamiarze bezpośrednim, jak i spowodowanie uszczuplenia należności publicznoprawnej. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała również jego uprzednia karalność. Należało mieć na względzie, iż poprzednie skazanie dotyczyło między innymi przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić przyznanie oskarżonego, iż spółka nie wpłaciła przedmiotowych należności. Sąd miał również na uwadze podane przez R. B. okoliczności co do sytuacji finansowej przedmiotowej spółki. O okolicznościach uwzględnionych przy wymiarze kary grzywny stanowi art. 23 § 1 i 3 k. k. s. Na gruncie przestępstw skarbowych ustalenie stawki dziennej powinno być oparte na rozważeniu okoliczności związanych z dochodami samego sprawcy oraz jego stosunkami majątkowymi, rodzinnymi i możliwościami zarobkowymi. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie okoliczności wskazane w art. 12 § 2 k. k. s., jako że dotyczą one każdej kary, w tym i grzywny za przestępstwo skarbowe, Nie należało tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżony jest osobą zaradną życiowo, która przez wiele lat funkcjonowała na rynku gospodarczym. Oskarżony – poza sprawowaniem funkcji w zarządzie spółki – prowadzi również działalność

gospodarczą, z dochodem wynoszącym średnio 2.500 zł. Oskarżony ma ustabilizowaną sytuację rodzinną, nie posiada nikogo na utrzymaniu. W konsekwencji wysokość każdej stawki dziennej ustalono na 60 złotych.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 60 złotych każda jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Z ustalonego stanu faktycznego i dokonanej oceny materiału dowodowego wynikało ponadto, iż oskarżony dopuścił się wykroczeń skarbowych zarzucanych mu w punktach 2. i 3. aktu oskarżenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 57 § 1 k. k. s., podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku. Jednocześnie, zgodnie z art. 9 § 3 k. k. s., za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Podmiotem wykroczenia skarbowego uporczywego niewpłacania podatku jest podatnik. Odpowiedzialność za wskazane wykroczenie ponosi jednak sprawca, który nie posiada formalnie statusu podatnika, lecz zajmuje się jego sprawami gospodarczymi (w warunkach art. 9 § 3 k. k. s.). W tym miejscu należy ponownie odwołać się do poglądu wyrażonego w orzecznictwie, iż w sytuacji, gdy zarząd spółki jest jednoosobowy, a spraw spółki jako podatnika podatku nie powierzono kierownikowi innej komórki organizacyjnej – to prezes zarządu jest tą osobą, która zajmuje się sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r. IV KK 164/02, OSNKW 2002/11-12/106).

Karalne z art. 57 k. k. s. jest jedynie "uporczywe" niewpłacanie w terminie podatku. Przyjmuje się, że uporczywość oznacza powtarzające się uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, zakłada więc wielokrotność zaniechania i to w sytuacji, gdy mimo że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek (Grzegorz Tomasz Henryk, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX, 2009).

Nie ma wątpliwości, że tak określony czyn naganny - jako element postaci wieloczynowej - jest popełniony z chwilą upływu terminu wpłaty, a czasem zakończenia czynu karalnego określonego w art. 57 § 1 k. k. s. jest moment upływu ostatniego ustawowego terminu do zapłaty podatku objętego opisem czynu. Dla realizacji znamion wykroczenia określonego w tym przepisie rozstrzygające jest zatem ustalenie, że w ustawowym terminie nie dokonano wpłaty i bez znaczenia pozostaje dalszy stan zobowiązania podatkowego, a w szczególności to, czy zostało ono później spełnione i z jaką zwłoką (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r., III KK 176/08, LEX nr 694328).

Na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k. k. s., może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3).

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054 z późn. zm.), podatnicy, o których mowa w art. 99 ust. 2 i 3, są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy kwartalne w terminie do 25.

dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2a-2g, 3 i 4 oraz art. 33.

Natomiast w myśl art. 27 ust 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 74, poz. 397 z późn. zm.), co do zasady, podatnicy są obowiązani składać urzędowi skarbowemu zeznanie, według ustalonego wzoru, o wysokości dochodu (straty) osiągniętego w roku podatkowym - do końca trzeciego miesiąca roku następnego i w tym terminie wpłacić podatek należny albo różnicę między podatkiem należnym od dochodu wykazanego w zeznaniu a sumą należnych zaliczek za okres od początku roku.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż oskarżony – będąc jedynym członkiem zarządu przedmiotowej spółki – uporczywie nie wpłacał w terminie podatku VAT oraz CIT. Uporczywość ta w odniesieniu do niewpłacania w terminie podatku od towarów i usług wynikała z powtarzającego się uchylania oskarżonego od dokonania jego wpłaty. Świadczy o tym również wielość okresów rozliczeniowych – sięgających od stycznia do grudnia 2012 r. oraz od lutego do czerwca 2014 r. Natomiast uporczywość w niewpłaceniu w terminie podatku CIT wynikała z długotrwałego zaniechania przez oskarżonego uregulowania podatku płaconego w tym przypadku jednorazowo, które miało miejsce już po terminie płatności tego podatku.

Nie ulegało przy tym wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, zabarwionym negatywnym stosunkiem do obowiązku wykonania zapłaty podatku. Oskarżony, jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi przedmiotowej spółki, miał pełną świadomość konieczności uregulowania należności publicznych. Bezspornie posiadał również wiedzę w przedmiocie terminów przewidzianych na uiszczenie podatków. Oskarżony podpisał deklarację dla podatku od towarów i usług za luty 2013 r. oraz deklarację od podatku od towarów i usług za styczeń 2013 r. Podana przez oskarżonego okoliczność – trudna sytuacja finansowa spółki, nie powoduje wyłączenia jego odpowiedzialności za wykroczenia skarbowe. Wpływa ona jednak na umniejszenie stopnia winy. Uznać zatem należało, iż nie była ona znaczna.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 53 § 7 k. k. s. W ocenie Sądu, społeczna szkodliwość czynów oskarżonego była średnia. W przedmiotowej sprawie oskarżony swoimi zachowaniami godził w mienie Skarbu Państwa. Przesłanka kwantyfikacji obowiązku finansowego dotyczy obowiązków wynikających m. in. z przepisów prawa podatkowego. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem obowiązku zapłaty daniny publicznoprawnej – w związku z tym waga naruszonych obowiązków jest najwyższa. Należało również wziąć pod uwagę, iż w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 2. aktu oskarżenia kwota podatku wynosiła łącznie 37.035,00 zł, natomiast w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 3. aktu oskarżenia kwota podatku wynosiła jedynie 2.697,00 zł. Negatywnie należało również ocenić sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego oraz postać zamiaru, albowiem oskarżony uporczywie nie wpłacał rzeczonych podatków, działając przy tym umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Nie było zatem wątpliwości ani co do tego, że oskarżony wypełnił wszystkie znamiona czynów zarzucanych mu w punkcie 2. i 3. aktu oskarżenia, wymienionych we wspomnianym przepisie zawierającym opis tego wykroczenia, jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania go za sprawcę wykroczenia. Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego za winnego wykroczeń skarbowych zarzucanych mu w punkcie 2. i 3. aktu oskarżenia kwalifikowanych z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się w pierwszej kolejności dyrektywami z art. 12 § 1 i 2 k. k. s. oraz art. 13 § 1 k. k. s. Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Mając na uwadze, iż następstwem omawianych czynów zabronionych był uszczerbek finansowy, stopień naruszenia obowiązków finansowych uznać należało za najwyższy. Okolicznością obciążającą było działanie w zamiarze bezpośrednim. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała również jego uprzednia karalność. Należało mieć na względzie, iż poprzednie skazanie dotyczyło między innymi wykroczenia skarbowego z art. 54 § 3 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. oraz wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. Jako okoliczność łagodzącą należało uwzględnić przyznanie oskarżonego, iż spółka nie wpłaciła przedmiotowych

należności. Sąd miał również na uwadze podane przez R. B. okoliczności co do sytuacji finansowej przedmiotowej spółki.

Zgodnie z art. 50 § 1 k. k. s., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia.

O okolicznościach uwzględnianych przy wymiarze kary grzywny stanowi art. 48 § 1 i 4 k. k. s. Na gruncie wykroczeń skarbowych ustalenie kwoty grzywny powinno być oparte na rozważeniu okoliczności związanych z dochodami samego sprawcy oraz jego stosunkami majątkowymi, rodzinnymi i możliwościami zarobkowymi. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie okoliczności wskazane w art. 12 § 2 k. k. s., jako że dotyczą one każdej kary, w tym i grzywny za wykroczenie skarbowe. W związku z tym, Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony prowadzi działalność gospodarczą ze średnim dochodem w wysokości 2.500 zł, posiada ustabilizowaną sytuację rodzinną, nie posiada nikogo na utrzymaniu. W tym miejscu należy również zwrócić uwagę, iż przepis art. 48 § 4 k. k. s. zawiera otwarty katalog przesłanek, które Sąd winien wziąć pod uwagę przy wymiarze kary grzywny – ustawodawca posłużył się bowiem stwierdzeniem, iż uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe. Sąd uwzględnił zatem, iż w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 2. aktu oskarżenia kwota podatku wynosiła łącznie 37.035,00 zł, natomiast w zakresie czynu zarzucanego w punkcie 3. aktu oskarżenia kwota podatku wynosiła jedynie 2.697,00 zł., Ł. kwota należności publicznoprawnej stanowiła zatem znaczną wielokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, która to wartość na gruncie Kodeksu karnego skarbowego stanowi punkt odniesienia dla rozstrzygnięcia o wadze popełnionego czynu.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane wyżej przepisy, Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 4.000 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

W punkcie III. sentencji wyroku, na podstawie art. 163 k. k. s. w zw. z art. 24 § 1 k. k. s., za karę grzywny orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie I. sentencji wyroku uczyniono w całości odpowiedzialnym posiłkowo (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) G.. Przepis art. 24 § 1 k. k. s. stanowi, iż za karę grzywny wymierzoną sprawcy przestępstwa skarbowego czyni się w całości albo w części odpowiedzialną posiłkowo osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, jeżeli sprawcą czynu zabronionego jest zastępca tego podmiotu prowadzący jego sprawy jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub działający w jakimkolwiek innym charakterze, a zastępowany podmiot odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową. Uregulowanie art. 163 k. k. s. stanowi natomiast uzupełnienie art. 413 k. p. k. określającego wymogi formalne wyroku.

Przedmiotowa spółka odniosła lub mogła odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego korzyść majątkową. Należy dodać, że prawomocnym postanowieniem z dnia 18 maja 2015 r. (k. 132-132v), rzeczona osoba prawna została pociągnięta do odpowiedzialności posiłkowej. W razie nałożenia odpowiedzialności posiłkowej przy wymiarze kary grzywny stosuje się odpowiednio art. 23 § 3 k. k. s. Oznacza to konieczność uwzględnienia sytuacji materialnej podmiotu odpowiedzialnego posiłkowo przy okazji ustalania wysokości stawki dziennej. W piśmiennictwie wyrażono przy tym trafne zapatrywanie, że w praktyce możliwe będzie w tym względzie wyłącznie podniesienie tej wysokości, a nie również jej obniżenie, gdy sytuacja finansowa podmiotu jest trudna (J. Raglewski (w:) G. Bogdan, A. Nita, J. Raglewski, A.R. Świątłowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 133).

Odpowiedzialność posiłkowa nie może natomiast rzutować na wysokość samej grzywny, tj. liczbę orzeczonych stawek dziennych tej kary, gdyż podstawą wymiaru kary jest ocena dokonana wobec czynu i jego sprawcy (art. 12 § 2 k. k. s. i art. 14 k. k. s.), a nie fakt, że osoba trzecia będzie odpowiadała za realne wykonanie grzywny (Grzegorz Tomasz

Henryk, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. LEX, 2009). Zważywszy na rozmiar orzeczonej kary grzywny, nie ulega wątpliwości, iż mieści się ona w możliwościach majątkowych przedmiotowej spółki.

W punkcie IV. sentencji wyroku, na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. w zw. z art. 125 § 1 k. k. s., uwzględniając sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, jak i sytuację majątkową przedmiotowej spółki, zwolniono oskarżonego i (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.